Ч. 222. Середа 16 (3) жовтня 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Стан здоровля Цісаря. — Угодові предложеня.— До ситуациї. — З Сербії.

Про стан здоровля Цісаря доносить „Korresp. Wilhelm" під днем 14 с. м: В нинїшнім дни стан здоровля Цісаря був рішучо користний. В полудне появило ся легке піднесене температури, котра однако зійшла по полудни до звичайної без уживаня лїкарских средств. Цісар з'їв з апетитом обід в значнїйшій скількости як попередних днїв. Відповідно до того настрій Цісаря по полудня був дуже добрий. Цісар чув ся сьвіжим і приймив на довші послуханю гофмайстра кн. Монтенуово. О годинї 7 вечером лїкарі ствердили, що Монарх єсть цїлком вільний від горячки: стан сил і серця цїлком вдоволяючі. Нежит триває дальше, але не розширює ся дальше. Кашель по полудни був слабший і менше частий. Отже загальний стан здоровля цїлком вдоволяючий. Всї користні познаки вказують на те, що нинїшний день можна уважати початком тревалого поліпшеня.

До Відня прибув вчера предсїдатель польского Кола Є. Е. п. Абрагамович. Приспішив він свій приїзд до Відня в наслідок запрошеня Є. Е. дра Бека, котрий бажав собі відбути з ним нараду перед тим, заки збере ся парлямент. — Часописи доносять, що в недїлю предложено Цїсареви угодові закони до передвступної санкциї. Коли Цїсар уділить санкциї, то закони будуть завтра внесені до обох парляментів, на случай же, коли би Цїсар до завтра не уділив передвступної санкциї, то оба президенти кабінетів познакомлять в середу оба парляменти з головним змістом угодових законів. — Union подає вість, що п. Президент мінїстрів бар. Бек давав вчера послам, які у него явили ся, поясненя о вартости поодиноких условий угодових. Дальше каже та ґазета, що правительство працює в тім напрямі, щоби ухваленем угоди довести парлямент до правильної працї.

Правно-державні питаня виринаючі з нового унормованя австро-угорскої угоди обговоровано вже підчас вересневих угодових переговорів у Відни. Занимала ся ними мінїстерска конференция а також окрема комисия, яка докладно розібрала згадані квестиї, не доводячи однак до обопільного порозуміня. Над правно-державними квестиями угоди ведено дебату також в часї угодових переговорів в Будапештї, але без присутности австро-угорского мінїстра справ заграничних годі було рішити що-небудь обовязуючого в тій справі.

Спірну точку становило не так установлене способу підготовлюваня договорів з чужими державами, яке з природи річи мусять переводити оба правительства, як радше — заключуване тих договорів. Коли на місце дотеперішного митово-торговельного союза прийшло між Австриєю а Угорщиною до митово-торговельного договору, виявила ся потреба відповідно змінити 3-ту статю митово-торговельного союза, яка постановляла, що заключувати договори з заграницею має мінїстер справ заграничних на основі порозуміня ресортових мінїстрів обох половин держави. Від тепер мали би заключувати такі договори мінїстер справ заграничних а також і представителї обох правительств. Якраз форма, якої мають придержуватись поодинокі чинники при сім акті, викликувала доси рінжницї поглядів, які усунено допера оногди. До того причинив ся не мало удїл в нарадах також австро-угорского амбасадора в Берлинї, Сеґенї-Маріча, який умисно в тій цїли прибув до Відня з своєї посїлости Чар, де пробував на відпустцї. Сеґенї до оцїнки правно-державних квестий, які стоять в звязи з угодою, чи не найкомпетентнїйший з австрийских мужів державних, бо занимає ся ними вже довгий час, особливо від 1892 го року, коли він як перший шеф секцийний в мінїстерстві справ заграничних, а

СТАРА.

(З француского — Петра Льоті).

Похилену, майже зломану під надмірним тягаром сухого ріща побачив я одного хорошого лїтного вечера бідну стару, як ішла дорогою в гори.

Самотне було місце, де я її стрітив — самотне і хороше, як рай, який нам являє ся в снї. То було в Ґвіноскої, посеред великих іспаньских Піренеїв і їх зелених лїсів. З усїх сторін підпимали ся величаві, спокійні і могучі, богато залїснені гори аж майже попід небеса. Глубоко в долинї блищала як зеркало ріка, відбиваюча в своїх филях сьвіжу, червневу зелень дерев і трав.

Але бідна стара, що цїлком похилена під тягаром ріща ішла під гору, певно не бачила навіть тої цїлої краси, яка її окружала. До якої бідної хатини, де ждали на неї без приязних слів повитаня, могла она іти? Поволи, звісивши низько голову, з двома глубокими морщинами на чолї, утомлена і слаба ішла наперед.

А в її лици можна було вичитати доброту і честноту, получену зі зворушаючою покорою. Коли побачила, що я надходжу, уступила ся вічливо аж на сам край дороги; видавало ся, немов би она хотїла з пошани лишити як найбільше місця між звичайним, нужденним сотворінєм, за яке она уважала себе, а богатим перехожим, яким в її очах був я — аби не перешкаджати менї в моїм проходї.

Мій Боже, що зробити, аби бути їй трохи помічним? Мене обхопило нагле чувство милосердя, коли мій погляд стрітив ся з сумовитим видом її очий. Як менї було виявити моє співчутє, аби ще більше її не понизити? Та вязанка ріща, яку она з таким трудом несла на своїх немічних плечах, представляла якусь вартість і було би легко сказати їй: „Добра бабусю, киньте той тягар і возьміть за те гроші".

Але я бояв ся, аби її не обидити, бо безперечно богато труду мусїло її коштувати, заки назбирала в лїсї тілько сухого дерева. Чим довше я приглядав ся їй, тим менше мав я сьмілости жертвувати їй милостиню; її полатана одіж була мимо бідноти чиста і старанно удержана: она не видавалась менї більше жебрачкою, радше виглядала на бабуню, просту зарібницю, котрої сили зужили ся в щоденній, тяжкій працї, словом она могла бути одною з тих погорджуваних бабунь, котрих смерти виглядають тверді селяни як спасеня.

А околиця, куди она ішла в своїй смертній утомі, була хороша, спокійна, тиха як рай. Здавало ся, немов би тут була одна з тих сторін, де панує вічне щастє, відчувало ся якусь радість, чар весни і наближаючого ся весняного вечера. Далеко довкола розпростирали ся букові лїси в сьвіжій буйній зелени, від найвисшого, неботичного вершка аж до глубокої долини всьо було вкрите цьвітами, листєм і травами. Під нами в ріцї відбивали ся гори, а серединою ріки плили правдиві острови цьвітів зложені з малих, ніжних рож і великих білих, широких водних ростин, котрих назви я не знав. А зараз за краєм дороги розпростирала ся та вкрита мохом і густою муравою земля, яку можна стрітити лише в тих околицях, що довго, довго можуть лежати тихо і нерушані; мурава, що видає ся старою як сьвіт, що губить ся під тїнистим, загадочним склепінєм старих буків. Відчувало ся, що від сорок лїт лише пастухи з своїми стадами ходили по тим ніжним килимі, а відвічний мир і тишина розпростирали свої крила над тою зеленою країною.

На жаль селяни, які живуть в тих райских околицях, не відчувають тих чудес, які їх окружають, они не розуміють їх і ледве їх бачать — і бідна стара ішла з своєю тяжкою вязанкою ріща так само тяжко і сумно тою хорошою дорогою, як була ішла в містї тїсними уличками поміж високими, холодними домами.

Дорога почала тепер ставати стрімкішою і тяжшою; хід старої зробив ся непевнїйший, поволїйший, менї видавало ся, що чую її віддих... Куди могла она іти? І що менї видумати, аби посьміти подати їй мою поміч?

Слава Богу, на закрутї дороги виринуло якесь село, імовірно мета і конець її дороги, а рівночасно й закінчене денної працї. Село лежало дуже високо, на порослім лїсом узбічу гори рисували ся его старі чорні хатки і чорна церковна вежа, старинного баскійского стилю. Всьо то стояло тихо і непорушно на тім самім місци вже від кількох столїть; гори і сільце постаріли ся разом в дощах, бурях і сонїшнім сьвітлї і представляли для очий подорожника прекрасний вид.

відтак як мінїстер á latere на основі спецiяльного поручення брав визначний удїл в заключуваню торговельних договорів з заграницею.

По уладнаню квестий правно-державних усу[illegible]но послїдну спірну точку в цїлім комплексї справ, що становлять австро-угорску угоду.

На тім самім засїданю, на якім бар. Бек зложить в парляментї свою заяву про хід і остаточне закінчене угодових переговорів та про їх зміст, одержать посли до рук правительствені предложеня, щоби познакомити ся з ними близше ще, заки палата приступить до першого читаня угоди, яке розпічне ся 22-го жовтня. Задля того, щоби посли могли точнійше розглянути ся в угодових предложенях, відбудуть ся в сім тиждни тілько два засїданя парляменту.

Поки то стане ся, п. Президент мінїстрів, бар. Бек, починає вже заходи, щоби запевнити угодї санкцию парляменту. В суботу приняв він на конференциї управу нїмецкої вільнодумної партиї: послів др. Кіярого, др. Сильвестра, Пешку, др. Ґроса і Пахера, яким подав до відомости в довірочній дорозї суть угодових постанов.

Посли приняли їх до відомости, здержуючись поки-що від висловленя свого погляду на угодові предложеня. Нїмецкі посли відносять ся до угоди без якого небудь упередженя, але вже тепер застерігають ся, що справі угоди відмовили би свого попертя, коли би єї мала ужити яка небудь славяньска партия як засобу до добутя якої небудь концесиї на національнім поли.

На згаданій конференциї бар. Бека з нїмецкими провідниками установлено спосіб парляментарного полагоджуваня угодових предложень. По укінченю першого читаня вибере ся угодову комісию, яка поодинокі материї угоди розділить між субкомітети. В тій справі конферував бар. Бек також з екзекутивою клюбу социял-демократичного а то з послами Пернерсторфером, Адлером, Немецом і Зайцом.

Коли бесїда про австро-угорску угоду, то не від річи буде навести єї оцїнку з боку міродатної для нїмецких офиціяльних кругів „Nordd. Allg. Ztg.", яка висловлює ся про неї так: „Оба правительства можуть глядїти з високим вдоволенєм на сповнене дїло, яке звільнює старенького монарха на престолї Габсбурґів від важкої журби о дальший розвиток держави. Цїсар і король окружав через час майже 60-лїтного правлїня свої народи монаршою опікою, яка найшла на ново відгук з нагоди недавного занедужаня. Також і в Нїмеччинї віддзвали ся по появі перших вісток про те почуваня сердечної симпатиї і всюди бажають, щоби недуга уступила місця повному виздоровленю та щоби австрийскі народи могли ще через довгі роки жити під управою монарха, опертою на лагідній справедливости й проворности. Угоду заключено по поборению численних перепон. Она має велику вагу міжнародну через нове сконстатоване внутрішної приналежности обох половин монархії до себе, бо она лише дає міцну запоруку великодержавного становища габсбурґскої монархії. Бажаня президента мінїстрів, др. Векерлього, щоби сотворити мир не хвилевий але трівкий, та щоби через те сотворити основу до розцьвіту обох держав, не подїляють поза границями Австро-Угорщини нїгде щирійше, як в Нїмеччинї, де в удержаню Австро-Угорщини як повної вартости держави добачують одну з найважнїйших запорук мирового розвитку нашої частини сьвіта".

Оногди відбула ся в Бїлгородї конференция сербского молодорадикального сторонництва. Ухвалено резолюцию, заявляючу, що політичне положене, торговельно-політичне і міжнародне Сербії погіршило ся, що від півтора року інтереси виставлені на величезні шкоди, що політика торговельна і зелїзнича принесла краєви велике розчароване і вислїди дїяльности правительства стоять в противности до обітниць, які поробило правительство в часї виборів. — Відповідно до тої резолюциї устроїли опозиция на вчерашнім засїданю скупштини велику демонстрацию.

Той живописний чар, що так мило вражає око, зрозумілий на жаль лиш чужинцеви, чоловікови цивілізованому, а не видять єго ті, котрі тут породили ся, тут умирають. І той ідеально хороший кутик криє в собі богато сумних, нужденних еств; вправдї деколи бачить і він горяче, живе житє, але то коротко триває і старість скоро наближає ся з своєю одностайною, сумною самотою і опущенєм.

Я припинив звичайний мій скорий хід, аби не надто віддалити ся від моєї товаришки дороги; ми ішли майже побіч себе і рівночасно увійшли до малого, далекого від сьвіта сільця, в хвили, коли кінчив ся день. Перед нами лежали дві чи три понурі улички, дві чи три малі крамницї, в котрих продавали ся всілякі предмети, вдоволяючі малі потреби тутешних селян, відтак показала ся старинна церковця з кладовищем і малою площею перед нею. А всюди довкола залягла глубока тишина гір, котрих високі, густі букові ліси немов замикали то сільце перед цїлим сьвітом.

Для бідної старої, котру менї случай привів, не зробив я нїчого. Она як кождого дня зникне в котрійсь з тих понурих хаток, зложить свої дрова в якімсь кутику і вкінци — позаяк стрітять єї як звичайно непривітно і неохотно — піде спати. А завтра вже єї така сама доля, яка жде всї старі бідні бабуні там в тих горах у людий, у котрих лише працюючі люди мають вартість і поважане.

Так буде минати житє бідної старої, що жде на смерть і котрої послїдні днї житя упливають так сумно, безрадїстно, безнадійно аж до часу, коли вкінци послїдні смертні судороги не зроблять їй кінця... О, бідна, нещастна старушка, котрої погляд, доброта і покора так промовляє до серця і котрої зїтхане, які вирвались їй мимохіть під тягаром вязанки, наповнили моє серце горячим співчутєм.

Але ось — на кінци пустої улички вибігає мала дитина, яка видко ждала на поворот бабусї і з розпростертими ручками біжить напротив неї і кричить з утїхою: Amona! (бабуня). То малий дво або трилїтний хлопчик, нужденний, слабовитий і некрасний, але в єго очах видко ту саму доброту і покору, як в очах бідної старушки.

— Amona! — Она простягає до него руки і вид найбільшої ніжности проганяє весь смуток і біль з єї лиця. Що зависить їй на неприязни всїх прочих, коли она має любов того малого сотворіня?

Стара женщина мов відмінила ся. Она мусїла відгадати милосердиє, яке я мав для неї, бо тепер обертає ся до мене а єї очи немов би говорили: „Диви ся, яка то люба, солодка, мала дитина; чи не маю права гордити ся нею? Чи все ще гадаєш, що я бідна, коли маю такого внука?"

Я вже пустив ся дальше, майже усьміхаючи ся над моїм непотрібним співчутєм — коли з церковної вежі роздав ся голос дзвона. Я задержав ся і оглянувсь. Старушка перехрестила ся і побожно прислухувала ся звукам, а з єї похиленого лиця пробивала ся та глубока, правдива віра, яка не боїть ся нї старости нї смерти.

О! Посеред тої тишини і спокою далекої від сьвіта, забутої оселї людскої, що лежала передомною в лїтнім сумерцї мов сонна, заволоділо мною, вічно блукаючим, що прийшов сюди, аби провести один вечер між простими людьми, чувство, немов би я повинен був покірно просити: „Май і ти, добра старушко, милосердиє надомною і помоли ся о спокій і мир для мене, бо з нас обоїх я нещасливійший і біднїйший".

Новинки.

Львів, дня 15-го жовтня 1907.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Андрій Потоцкий виїхав в урядових справах до Відня.

— **Торжественне отворене спілки „Власна Поміч"** у Львові відбуло ся в недїлю вечером в просторій сали дяківскої бурси. Спілку сю основано заходами о. Льва Сембратовича архікат. сотрудника і управителя дяківскої бурси після системи „Рочдель". На се торжество зібрала ся досить численна публика з городецкого передмістя, до котрої промовив сердечними словами о. Сембратович і відчитав телеґраму папскому з Риму отсего змісту: „Желаючи щасливого розвитку новому католицкому товариству „Власна Поміч", удїляю благословення від Сьв. Отця єго основателям і першим членам. — Кардинал Мерри дель Валь". Потім о. митрат Туркевич відправив молебен до Пр. Богородицї при гармонійнім співі бурсаків і зібраних вірних, та удїлив присутним благословеня від Сьв. Отця і пожелавши новому тов у гарного розвитку, передав єго в опіку Преосьв. Богородицї. По торжестві відкритя відбув ся виклад о. Сембратовича про ватиканьскі палати та християньскі памятники при помочи сьвітляних образів. Головою спілки єсть о. Лев Сембратович, а справником пан Андрій Веретельник.

— **Репертоар руского народного театру** у Львові під дирекциєю Йос. Стадника. (В сали „Яд Харузім" при ул. Бернштайна. Початок о 7 годині вечером). Ві второк 15 с. м. (ювілейний бенефіс панї А. Осиповичевої): „Сує́та" комедия в 4 діях Карпенка-Карого.

— **Фреквенция** на австрийских університетах. По виказам мінїстерства просьвіти число студентів на всїх австрийских університетах в минулім семестрі виносило 21.504. З того припадало на поодинокі університети: у Відни 7.360, в Празї (ческий) 3.417, у Львові 3.097, в Кракові 2.623, в Грацу 1758, в Празї (нїмецкій) 1.407, в Інсбруцї 1.026 і Чернївцях 764.

— **Дрібні вісти.** Директор галицких почт і телеграфів п. Сеферович виїхав в урядових справах до Відня. Заступництво обняв старший почтовий радник Людвик Шкор. — На зелїзничій стацї ї в Хирові дістав ся робітник Ст. Кузиняк, занятий виладовуванєм брусів, під дерево, котре розторощило єму обі ноги. Непритомного відставлено до шпиталю. — На ул. Сїнявскій у Львові прийшло онодїшної ночи до бійки межи робітниками а вояками, з котрих один пробив робітника Івана Грущака баґнетом так тяжко, що той перевезений до шпиталю помер до кількох годин. — На улици Кохановского у Львові напали в недїлю по полудни якісь батяри на фельдфебля з 15 пп. і звалившие єго на землю, видерли єму шаблю та покалїчили єго. Однак фельдфебель пустив ся за утїкаючими в погоню і на ул. Зеленій зловив одного з них, якогось Пілюка, та віддав в руки поліциї.

— **Велика авантура** склала ся вчера на Ринку та ул. Ягайлоньскій. Поліциянт Дронь хотїв арештувати на розї ул. Галицкої і Ринку торговця овочів, 30-лїтного Якова Айльмоса, за те, що не хотїв перенести ся на инше місце. Айльмос почав ставити опір і здер поліциянтови півмісяць з грудий. Тодї поліциянт добув шаблї і ударив Айльмоса кілька разів, ранячи єго досить тяжко в ліву руку. Се обурило до живого численну товпу, котра почала поліциянта облягати зі всїх боків і стискати, так що аж поліцийний аґент Пшестшельский, який навинув ся в сю хвилю, мусїв розганяти людий, а загроженому поліциянтови звелїв сейчас вертати фіякром на поліцию. Однак фіякра не було під рукою і Дронь пішов пішки, супроводжений гурмою людий. На ул. Ягайлоньскій товпа приняла супроти поліциянта таку грізну поставу, що він мусїв сховати ся до брами, де нарід мало що єго не побив. Аж 5 поліциянтів з аґентом му-

сїло прийти єму на поміч і відвели єго на поліцию. Тимчасом раненого Айльмоса відставлено на ратункову стацию, де заосмотрено єму скалїчену голову та руку. По місті кружила відтак чутка, що поліцияит відрубав комусь руку.

— Катастрофа з бальоном. Анґлійский бальон до кермованя Nulli secundus ушкодила оноді буря. По послїдній воздушній виправі уміщено бальон в аеронавтичім парку коло кришталевої палати. Оноді сильний вихор зірвав часть шнурів і увіс бальон, виповнений ще ґазом, боком у воздух. Розпочало ся незвичайне видовище. Величезний бальон сїпав ся, підривав і опадав, виглядаючи як величезний, розлючений слонь. Яких 100 піонірів намагало ся удержати єго в рівновазї, однак надармо. Сталеві прути ґондолї ломили ся як сїрнички в часї ударів о землю. Інжинїри покликали телеграфічно обох головних воздухоплавців, полковника Кодія і капітана Рінґа. Вкінци випущено ґаз, а коли тканина опала, почали оглядати ушкодженя. Показало ся, що машинерия уратувалась, тільки зверхні рами ґондолї і прилади до кермованя зовсїм знищені. Анґлійске правительство рівночасно з направою бальона Nulli secundus розпічне будову нового бальона зі значно лекшою машинериєю.

— Самоубийства. В Борини відобрав собі жите вистрілом з револьвера податковий контрольор Франц Білїньский, що перебував там на відпустці. Небіщик терпів на нервовий розстрій і се було імовірно причиною самоубийства. — В лазни при ул. Шпитальній у Львові хотів відобрати собі жите студент політехніки П., котрий порізав ся в кількох місцях бритвою. Однак рани такі плиткі, що не грозять єго житю. Причиною самоубийчого замаху був нервовий розстрій. — На Гетманьских валах у Львові зажила оноді о год. 11 в ночи в самоубийчім намірі кокаїни п-на К., 17-лїтна донька купця з Кракова. Ратункова стация уділила їй першої помочи і відставила до шпиталю. П-на К. рішилась вмерти наслідком якихсь непорозумінь зі своїм нареченим і в тій цїли приїхала аж до Львова. — В готели „Grand“ у Львові кинула ся з III. поверха жінка тамошного послугача, Катерина Н., однак на своє щастє зачепила ліктем о вікно і повисла у воздусї. На єї крик прибігли люди і уратували недоспілу самоубийницю від смерти. Хотїла вмерти також через непорозуміне зі своїм чоловіком. — В Гусятинї застрілив ся 48-лїтний Емануїл Кушель, бувший пивовар в місцевім бровари. З причини піяньства єго видалено зі служби і се імовірно стало причиною самоубийства.

— Чемний злодій. У Відни й злодії уміють бути незвичайно чемні, як ось показує слїдуюча історія: Одна пані, що недавно тому повдовіла, щоби місце не нагадувало їй заєдно сумної події, вимовила помешканє і мусїла длятого в певних годинах дня новим наймателям позваляти єго оглядати. Недавно тому в саме полудне з'явив ся якийсь молодий, елєґантно убраний мужчина і оглядав помешканє. Пані дому обводила єго по всїх комнатах і показувала кождий кутик. Коли обоє були в столовій, служниця закликала панию дому в якійсь справі господарскій, але за кілька хвиль она знов вернула. Пан, котрий зробив собі ще й маленький рисунок з помешканя, сказав, що єму оно дуже сподобало ся, перепросив панию, що сьмів єї трудити і вийшов відтак досить борзо. В кілька годин опісля хотїла пані вийти до міста на купно. В тій цїли она вже перед полуднем прилагодила собі була чек до банку, щоби там відобрати гроші, дальше трийцять і кілька корон готівки і медаліоновий портрет своєї дитини, котрого рамцї хотїла дати направити, та все то зложила до ручної торбинки, котру поклала була на креденсї. Якраз тота торбинка пропала тепер десь без слїду.

Перешукано цїле помешканє і наконець запитано в банку, чи там хтось не виміняв єго за готівку, але банк відповів, що нї. Якраз хотїли шукати дальше, коли явив ся листонос з малим пакуночком і віддав єго пани дому. В пакуночку тім знайшов ся портрет дитини і лист слїдуючого змісту: Високоповажана Пані! Нинї перед полуднем оглядав я Ваше помешканє. Найлїпше сподобалась менї в нїм — Ваша торбинка, котру Ви так необачно лишили на верха. Я не міг витримати, щоби єї не взяти з собою. А я чоловік чемний особливо тоді, коли в противнім случаю міг би я наробити собі неприятностий. Длятого звертаю Вам в прилозї чек на 400 кор. а також — бо я й чоловік доброго серця — і маленький образок, котрий має лиш длятого вартість, кому він милий. Тих 33 кор. 64 сот. готівкою задержую собі на памятку і заплату за добру раду, яку вам отсе даю; „Не лишайте вартістних річий нїколи на верха“. Пані, котра ще так дешево заплатила за свою неосторожність, довідала ся в кілька днїв, що подібнїсенька пригода стала ся й у єї знакомих, у котрих мабуть той сам елєґантний злодій оглядав помешканє і при тій нагоді вкрав кількасот корон а відтак прислав їм в листі поквітоване на вкрадені гроші. За чемним та й дотепним злодієм шукає тепер поліция.

Телеґрами.

Відень 15 жовтня. Є. Вел. Цїсар перебув минувшу ніч лїпше як попередну; лиш від часу до часу кашель переривав спочинок. Цїсар не має горячки; катар уступає.

Відень 15 жовтня. Стан Монарха єсть і нинї рано несогірший. Прояви вказують на полїпшенє. Нічний спочинок Цїсаря переривали кілька разів атаки кашлю; однак в ночи Монарха не мав горячки. Прояви катаральні не вказують нїяких змін. Цїсар встав нинї рано о звичайній порі, о 5 год. рано, поснїдав а відтак сїв при бюрку до працї і залагоджував біжучі справи. О 8 год. рано настало незначне підвисшене теплоти; треба однак ожидати, що в протягу дня теплота спаде. На ранїшній візиті прибочний лїкар Кердль признав стан Монарха взагалї вдоволяючим; так само й стан сил а також і настрій Монарха нинї перед полуднем не полишав нічого до бажаня. В протягу дня буде Цїсар принимати лиш поодинокі личности з найблизшого окружени як і в днях попередних.

Відень 15 жовтня. Дня 24 с. м. розпічнуть ся переговори в справі торговельної угоди з Сербією.

Відень 15 жовтня. Дня 27 с. м. відбуде ся конференция міністрів в цїли установленя спільного буджету на 1908 р.

Будапешт 15 жовтня. Підчас викладу проф. Тіклера прийшло до великої демонстрациї з причини єго становища, яке заняв з нагоди відбутого тут конґресу в справі свободи просьвіти. Социялїстичні студенти викинули з салї студентів демонструючих против Тіклера а відтак випрягли коні з єго повоза і відвезли єго до дому. Межи обома сторонами прийшло до бійок, котрим аж полїция конець зробила.

Білград 15 жовтня. Вчера відбули ся збори академіків в цїли протесту против поступованя поліциї в день 29. вересня супроти братів Новаковичів.

Атини 15 жовтня. Вчера в присутности наслїдника престола, міністрів, достойників і послів відбуло ся положенє угольного каменя під будову двох нових міст: Анхіяльос і Евтінополїс, котрі мають бути збудовані на памятку знищеня міст тої самої назви в Болгариї.

Льондон 15 жовтня. Делеґати контр-султана Мулея Гафіда зголосили ся вчера в урядї справ заграничних, але їх не принято.

Петербург 15 жовтня. Після донесеня часописий стверджено в Киеві 120 случаїв холери, з того 16 закінчило ся смертию.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середноевропейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).